

Havel se nechal koupit za 200 milionů, tvrdí slovenský spisovatel Murín

ROZHOVOR: Biolog, spisovatel a bývalý zastupující ředitel Slovenského literárního centra Gustáv Murín je známý svým ostrým perem i vyhraněnými názory. Server SinMed.cz s ním hovořil nejen o 90. letech, ale také o organizovaném zločinu, který je s nimi neodmyslitelně spojen, a jeho propojení s politikou i světem tajných služeb.

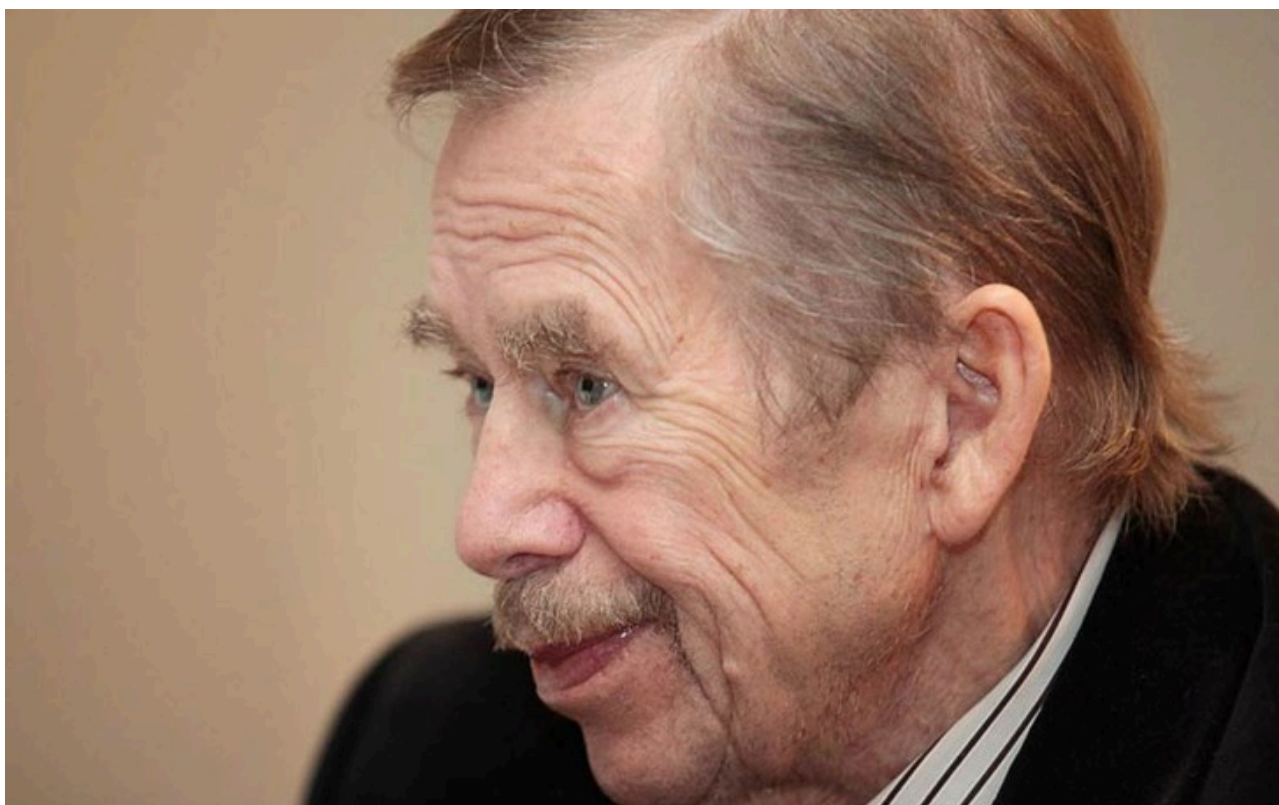

foto: SinMed.cz/Václav Havel

Pane doktore, ve svých knihách opakovaně popisujete pronikání organizovaného zločinu do politiky a byznysu po roce 1989. Který okamžik považujete za zásadní zlom, kdy se tento proces naplno rozběhl?

Začalo to trestuhodně absurdní plošnou amnestií Václava Havla. Její následky jsou popsány v knize "Od Havla po Pavla – život ve lži", v níž je Václav Havel zcela oprávněně označen za "kmotra mafie". Všichni budoucí mafiánští bossové dostali jeho amnestií šanci začít terorizovat občany. Praktické využití mafie k politickým cílům na Slovensku předvedl premiér Mečiar a v Česku to byl premiér Paroubek, kterému mafiánští bossové stříleli dokonce přímo na křtu jeho knihy. Mafiánská stopa vedla také k Miloši Zemanovi, ale i k Václavu Klausovi, prostřednictvím jejich bezskrupulózních poradců...

Jakou úlohu sehrály po listopadu 1989 bývalé bezpečnostní struktury a zpravodajské služby při formování nové podnikatelské a politické elity? Vždyť bývalý náměstek SIS Svěchota se přece nemohl objevit jen tak...

Svěchota se vrátil do tajné služby po dvaceti letech v nemilosti, ale Mečiara si získal nabídkou, že bude koordinovat politické zakázky s rozmáhající se slovenskou mafií. A tam odvedl i spoustu špinavé práce, jejímž vrcholem byl únos syna prezidenta Kováče. SIS pod vedením Ivana Lexy prostřednictvím Svěchoty učinila několik mafiánských bossů nepostižitelnými do té míry, že to po Lexově útěku a obvinění Svěchoty zákonitě skončilo jejich fyzickou likvidací. Ale bývalé špičky StB z doby před rokem 1989 se stáhly do podnikání a privatizace, jak si ještě povíme...

Určitě se na to budu ptát. Česká i slovenská společnost zažila v 90. letech nástup mafie i množství dodnes nevysvětlených kauz. Myslíte si, že dnes mají organizované zločinecké skupiny na politiku menší vliv, nebo jen změnilly své metody a působí méně nápadně?

Násilné a krvavé činy skončily už před lety. A všichni jejich aktéři tak či onak špatně dopadli.

Co následovalo?

Organizovaný zločin se přesunul do pro veřejnost fakticky neviditelných finančních podvodů. Výjimkou je mafiánský pohrobek Boris Kollár. Zálibu v nezletilých milenkách převzal po svém zastřeleném bossovi Žaludovi (*zavražděný mafiánský podnikatel Peter Steinhübel, pozn. red.*). Ale přímé propojení politiků a mafie skončilo, když politici zjistili, že mafiáni sice špinavou práci odvedou, ale jako rození paraziti pak své požadavky na odměnu nepřiměřeně stupňují. Mafiánský boss Sýkora se chtěl za své služby zmocnit jedné z největších bank, mafiánský boss Holub chtěl podíl na megafirmě VSŽ a mafiánský boss Žalud usiloval o ovládnutí lukrativní Tatra-Vagónky v Popradu. A tak v krátké době všichni přišli o život...

Když jsme u těchto jmen zástupců podsvětí: o Mikuláši Černákovi se napsalo mnoho, stejně jako o Kánovi či Kaštanovi. Na koho byste však upozornil, pokud by se člověk chtěl hlouběji ponořit do slovenských devadesátých let? Holub, Borženský, Mellovci, Žemba, Sýkora?

O všech jsem psal, ale jen Holub po sobě zanechal pozoruhodný deník, který mi po jeho násilné smrti předala jeho vdova. Je to unikátní pohled do zákulisí organizovaného zločinu. Vyšel v knize "Tajný deník mafiána – Róbert Holub". A je to velmi šťavnaté čtení. V rukou jsem měl také paměti Borženského, ale zatímco Holub ty své psal pro syna a měly být tajné, Borženský měl literární ambice, které však zjevně překračovaly jeho skutečné schopnosti. No a Černákovy knižní zповědi, které jsem s ním měl původně údajně psát, to už je čisté sci-fi v podobě pohádky o "hodném" mafiánovi. Škoda mlčet...

Před několika dny jsem hovořil s vyšetřovatelem kauzy Harvardských fondů a současným českým senátorem Václavem Láskou. Upozornil mě na „velmi zajímavé jméno“ Juraje Širokého. Jde o člověka, kterého v České republice téměř nikdo nezná. Mohl byste ho čtenářům představit?

Zcela cíleně se zatajuje, že sametová revoluce nebyla žádným „vzepětím“ divadelníků a studentů. Ti byli jen dobře zmanipulovanými komparzisty scénáře, který po dohodě Reagana a Gorbačova psala výjimečná spolupráce CIA a KGB, ale hlavním vykonavatelem byla StB. Podrobnosti včetně odkazů na dokumenty jsou v mé již zmíněné knize „Od Havla po Pavla – život ve lži“. Na první pohled to byla úspěšná akce, ale pro StB sebevraždná.

Jenže podle analytiků byla dobře rozfázovaná tak, aby špičky StB mohly v nových poměrech bez obav obrovsky zbohatnout. Základní kapitál měly v tajných fonděch, o kterých noví disidentští vládci neměli ani tušení. Příkladem je právě Juraj Široký, bývalý vysoký důstojník StB. Získal obrovské bohatství a vytvořil doslova podnikatelské impérium. Úzkostlivě se však vyhýbal publicitě a nápadným kauzám. Na české straně to byl jeho kolega z StB Václav Junek, který stejně masivně zbohatl, ale špatné pověsti se nezbavil. Rozhodl se proto, že si koupí nejvlivnějšího protektora, a to Václava Havla! A ten se za 200 milionů českých korun koupit nechal. Podrobnosti jsou v knize „Od Havla po Pavla – život ve lži“. *(Míněn je prodej Lucerny společnosti Chemapol Reality v únoru 1997 za 200 milionů korun. Šlo o dceřinou společnost Chemapol Group, kterou vedl Václav Junek, pozn. red.)*

V devadesátých letech se prakticky formovaly také ekonomické skupiny jako J&T či Penta. Z čeho podle vás vyrostla jejich tehdejší, ale i dnešní moc a ekonomická síla?

To už je nová generace podnikavců, kterým vyšlapali cestičku jejich otcové etablovaní v komunistických vládách a StB. Ti jim zařídili také ovládnutí vybraných privatizačních fondů a prostřednictvím nich i lukrativních podniků. Školení dostali také v Moskvě a Pekingu. To už je nejvyšší liga, která dokonce rozdělovala zisky z velké privatizace spřáteleným politickým stranám, což shora kryl tehdejší premiér Dzurinda. Podrobnosti jsou v mé knize „Gorily v podsvětí“.

